

Jan 6,1-15 VIm,BN 22.3.2020

Milost vám a pokoj od Boha
Otce našeho a Pána Ježíše
Krista.

Introit: Oči všech s nadějí
vzhlížejí k tobě a **ty jim v pravý čas
dáváš pokrm, otvíráš svou ruku a
ve své přízni sytíš všechno, co
žije.** Hospodin je spravedlivý ve
všech svých cestách, milosrdný ve
všech svých skutcích. Hospodin je
blízko všem, kteří volají k němu,
všem, kdo ho volají opravdově.
Vyplňuje přání těch, kdo se ho bojí,
slyší, když volají o pomoc, a
zachrání je. Všechny, kdo ho milují,
Hospodin ochraňuje, ale všechny
svévolníky vyhlazuje. **Z mých úst
zazní chvála Hospodinu, jeho
přesvatému jménu bude
dobřečít všechno tvorstvo
navěky a navždy.** Ž 145,15-21

**Píseň: 161 Tebe, Bože,
chválíme**

Modlitba:

Náš Pane, k Tobě duše vzhlížejí,
Ty jsi naší nadějí. Vyznávali a
vyznáváme to s těmi, kdo ve tvém
lidu zpívali a zpívají tuto píseň jako
chválu Tobě, Bože, který jsi
spravedlivý ve všech svých
cestách, milosrdný ve všech svých
skutcích. Chválíme Tě a
vyvyšujeme. Zároveň ale musíme
vyznat, že naše vlastní cesty
mnohdy nejsou cestami Tvými a

bloudíme tímto světem, jako
bychom Tě neznali. Ty však jsi
věrný a přivádíš nás zpět. Prosíme
Tě, Pane, odpusť nám naše
nevěrnosti.

Ty jsi milosrdný ve všech svých
skutcích. My však musíme vyznat,
že naše vlastní skutky jsou
mnohdy tvrdé a není v nich stopy
milosrdenství. Prosíme Tě, veď
nás, obměkčuj naše srdce a uč nás
milosrdenství, ať nejsme kamenem
úrazu svým bližním. Zvláště
úspěšně k tobě voláme v současné
situaci, kdy nás, naše blízké a
vůbec všechny lidi ohrožuje
pandemie koronaviru. Dej, ať
dokážeme myslet nejen na sebe,
ale také (a především) na lidi
kolem nás. Ať jsou naše srdce
nakloněna pomoci, soucítění, ať se
modlíme za všechny lidi, které nám
v těchto dnech kladeš na srdce.

Pane, ty sestupuješ k zástupům
a zaslíbils, že kde se sejdou dva
nebo tři v tvém jménu, ty budeš
uprostřed nich. My se teď nesmíme
scházet ve shromáždění tvého lidu.
Ale v rodinách nejsme sami, a tak
toto můžeme vyhlášovat i v malém
společenství dvou, tří... Kdo je
sám, na toho chceme myslet a být
alespoň na dálku ve společenství
s ním a s Tebou. Proto Tě
prosíme, buď i dnes v tomto
virtuálním shromáždění, které se
koná četbou nebo online vysláním.
Buď s námi a ujišťuj nás
přítomností Ducha Svatého.
Prosíme Tě za všechny Tvůj lid po

celém světě, který se dnes také
nemůže sejít v den nedělní ke
společnému shromáždění. Buď
s každým z nich, ochraňuj ty, kteří
se i bez této pandemie scházejí
tajně nebo v nějakém nebezpečí
v těch koutech světa, kde není
svoboda vyznání. Chceme ti
děkovat za svobodu, kterou smíme
prožívat u nás, a prosíme tě, dej,
ať tato současná situace nám
umožní ještě lépe si uvědomovat,
jaká je to milost a že současná
omezení jsou jen maličká proti
tomu, co prožívají naše sestry a
bratři v Kristu v jiných částech
zeměkoule.

Společně Tě, Bože, prosíme
slovy modlitby, kterou nás naučil
Pán Ježíš Kristus:

Otče náš, který jsi v nebesích...

Píseň s dětmi NP2 Bůh je záštita má

1. čtení:

Potom přišel jakýsi muž z Baal-
šališi a přinesl muži Božímu chléb
z prvního obilí, dvacet ječných
chlebů, a v ranci čerstvé obilí.
Elíša řekl: "Dej to lidu, ať jedí."
Ten, který mu přísluhoval, namítl:
"Cožpak to mohu předložit stu
mužů?" Ale on odvětil: "Dej to lidu,
ať jedí, neboť toto praví Hospodin:
»Budou jíst a ještě zůstane.«"
Předložil jim to a oni jedli a ještě
zůstalo podle Hospodinova slova.
2 Královská 4, 42-44 (ČEP)

Doporučuji ke čtení i následující oddíl:

*(Ježíš jim odpověděl: "Amen,
amen, pravím vám, hledáte mě ne
proto, že jste viděli znamení, ale
proto, že jste jedli chléb a nasýtili
jste se.)*

*Neusilujte o pomíjející pokrm,
ale o pokrm zůstávající pro život
věčný; ten vám dá Syn člověka,
jemuž jeho Otec, Bůh, vtiskl svou
pečeť." Řekli mu: "Jak máme
jednat, abychom konali skutky
Boží?" Ježíš jim odpověděl: "Toto
je skutek, který žádá Bůh: abyste
věřili v toho, koho on poslal." Řekli
mu: "Jaké znamení učiníš,
abychom je viděli a uvěřili ti? Co
dokážeš? Naši otcové jedli na
poušti manu, jak je psáno: `Dal jim
jíst chléb z nebe´." Ježíš jim řekl:
"Amen, amen, pravím vám, chléb
z nebe vám nedal Mojžíš; pravý
chléb z nebe vám dává můj Otec.
Neboť Boží chléb je ten, který
sestupuje z nebe a dává život
světu." Řekli mu: "Pane, dávej
nám ten chléb stále!" Ježíš jim
řekl: "Já jsem chléb života; kdo
přichází ke mně, nikdy nebude
hladovět, a kdo věří ve mně, nikdy
nebude žíznit.*

*Ale řekl jsem vám: Viděli jste
mě, a přece nevěříte. Všichni,
které mi Otec dává, přijdou ke
mně; a kdo ke mně přijde, toho
nevyženu ven, neboť jsem
sestoupil z nebe, ne abych činil
vůli svou, ale abych činil vůli toho,
který mě poslal; a jeho vůle jest,*

abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den. Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den." ... Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřítáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. Je psáno v prorocích: 'Všichni budou vyučeni od Boha'. Každý, kdo slyšel Otce a vyučil se u něho, přichází ke mně. Ne že by někdo Otce viděl; jen ten, kdo je u Boha, viděl Otce.

Amen, amen, pravím vám, kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši Otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z toho chleba, živ bude na věky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa."

Jan 6, (26)27-40(35), 44(47)-51 (ČEP)

Píseň: NP11 Posila na cestu

2. čtení (je základem kázání):

Potom odešel Ježíš na druhý břeh Tiberiadského jezera v Galileji. Šel za ním velký zástup, poněvadž viděli znamení, která činil na nemocných. Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. Byly blízko židovské svátky velikonoční. Když se Ježíš rozhlédl a viděl, že k němu přichází četný zástup, řekl

Filipovi: "Kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli?" To však řekl, aby ho zkoušel; sám totiž věděl, co chce učinit. Filip mu odpověděl: "Ani za dvě stě denárů chleba nepostačí, aby se na každého aspoň něco dostalo." Řekne mu jeden z učedníků, Ondřej, bratr Šimona Petra: "Je tu jeden chlapec, který má pět ječných chlebů a dvě ryby; ale co je to pro tolik lidí!" Ježíš řekl: "Ať se všichni posadí!" Na tom místě bylo mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Pak vzal Ježíš chleby, vzdal díky a rozdíl sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se nasýtili, řekl svým učedníkům: "Seberte zbylé nalámané chleby, aby nic nepřišlo nazmar!" Sebrali je tedy a naplnili dvanáct košů nalámanými díly, které z těch pěti ječných chlebů po jídle zbyly. Když lidé viděli znamení, které Ježíš učinil, říkali: "Opravdu je to ten Prorok, který má přijít na svět!" Když Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho provolali králem, odešel opět na horu, zcela sám. Jan 6, 1-15 (ČEP)

***** kázání (na další straně) *****

Bratři a sestry, náš Pán ví, co potřebujeme, co nám prospívá a dává nám to v každé situaci i v té dnešní.

Pane, chceme přijímat, co ty dáváš a vyznáváme to společně zpěvem písně...

Píseň: 636 Z Tvé ruky, Pane můj

Ohlášení...

Nežli se ztišíme k přimlouvám, pojďme ještě společně vyznávat našeho Pána a Spasitele zpěvem písně

Píseň: 649 V Tobě je radost

Přimluy

Náš Pane, Ty hledáš všechny ztracené. Ty se neodvracíš od trpících, **Ty snímáš z ustaraných starost a z ustrašených strach.** Ty umíš snášet nechápavé. Nedověru neuhasiš a nalomený rákos nedolomíš. Snažíš se narovnat, co bylo pokřiveno, rozfoukat oheň víry místo nedověry.

Pane, předkládáme Ti všechny, kdo k Tobě přicházejí ve své nouzi, ve své nedověře, kdo k Tobě přicházejí se svými mylnými očekáváními. Prosíme Tě, buď s nimi v jejich nouzi, dotkni se jich a zapal víru, otevři jejich srdce, aby přijali Tvou vůli místo svých očekávání.

Možná právě současná situace nám otevírá oči i uši, aby do našich srdcí pronikala Tvá Pravda. Dej, ať ji toužíme přijímat a rozdávat dál.

Přimlouváme se za všechny služebníky v Tvé církvi. Dej, ať nestojí bezradní před bídou světa, ale přinášejí ve víře svědectví o moci Tvé lásky, o moci Tvé oběti, která dává pokoj, radost i zdraví. V pokoře a tichosti svých srdcí myslíme na svoje vlastní selhávání

při tomto úkolu v rodině, v zaměstnání, vůči sousedům. Pane, pomoz nám.

Přimlouváme se z všechny, kdo dnes slouží druhým a vydávají se nebezpečí koronaviru v nemocnicích, ordinacích, sociálních službách, domovech seniorů, hospicích, ale také na poštách, v obchodech a jiných místech, kde zajišťují denní chod nejnужnějších služeb.

Osmělujeme se nabídnout ti drobky svých užitek. Není toho mnoho, ale prosíme Tě, přijmi je a rozmnožuj, ať naše užitečnost roste. Ať nestojíme zahanbeni tváří v tvář nouzi zástupů těch, kdo k Tobě přicházejí. Amen

Poslání:

Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové - dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy. Ř8,(12)15-17 (ČEP)

Požehnání

Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí! J14,27-27

Píseň 685 I když se rozcházíme

Kázání

Bratři a sestry, dnes snad všechny zprávy, které slyšíte v televizi, v rozhlase, čtete na internetu nebo vám je přinášejí vaši bližní, začínají důležitým sdělením o naší současné situaci.

Dovolte mi, abych i já začal dnešní kázání **důležitou zprávou o naší situaci.**

Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a **přimlouvá se za nás!** Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad **soužení** nebo **úzkost**, pronásledování nebo hlad, bída, **nebezpečí** nebo meč? Jak je psáno: "Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku." Ale v tom ve všem **slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval.**

Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani **žádná moc**, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu **nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.**

To je, sestry a bratři, sdělení o naší současné situaci podle epištoly Římanům 8,34-39. Přes to vše, co se kolem nás děje, můžeme se opírat o pevný

základ, protože nás nic nemůže odloučit od lásky Kristovy. A snad právě teď to více než kdy jindy můžeme a máme vyřizovat i lidem kolem nás.

Když jsem připravoval dnešní bohoslužbu, chvíli jsem váhal, jaký oddíl Písma vzít jako základ kázání. Nakonec jsem se rozhodl takto. Vy, kdo mě znáte, víte, že většinou kážu na starocírkevní perikopu připadající na danou neděli církevního roku. To sice není ten pevný základ, o kterém jsem mluvil, ale jsem přesvědčený, že je možné v tom pokračovat bez ohledu na okolnosti tohoto světa.

Stejně tak vy můžete ve víře pokračovat ve všem, k čemu vás Pán volal a volá, nehledět přitom na okolnosti, ale opírat se o Něj. On je ten pevný základ, o který se smíme opřít kdykoli. Tedy i v této nebezpečné době.

Bratři a sestry, dnes, tři týdny před Velikonocemi, v situaci, kdy se mnozí z nás obávají, jak o ně bude postaráno, se v Janově textu ocitáme se zástupem v situaci, kdy tento **zástup dostává** něco, co nečekal. Dostává proti všem očekáváním najíst. **Je o něj postaráno.**

A děje se to zázračným způsobem. V Českém

ekumenickém překladu má tento oddíl nadpisek Nasycení pěti tisíc.

Před mnoha lety, když jsem uvěřil a když jsem poprvé četl Bibli jako věřící, nějak jsem se úplně nedokázal srovnat s tímhle nasycením, s tímhle zázrakem. Chtěl jsem tomu přijít na kloub, chtěl jsem (coby tehdy poměrně čerstvě vystudovaný technolog) najít technologický postup, jak se to může stát. Ale žádným rozumováním to nebylo možné. Jak rozdělíte pět chlebů a dvě rybičky pro několik tisíc hladových krků?

Ale je to vůbec to, oč tu běží? Není tenhle nadpisek jenom takovým šokujícím titulkem z novin, který nás má přitáhnout? Něco jako „Vědci jsou na stopě vakcíně proti COVID-19“?

Nakonec **nechme nadpisek nadpiskem** a pojďme k tomu, co je přímo v biblickém textu. **Pojďme se zástupem, který následuje Ježíše.**

Kdybyste se jich zeptali, proč vlastně za Ním jdou, co myslíte, že by asi tak odpověděli?

„Viděli jsme znamení, která činí na nemocných.“

Aha! Tak takhle je to. Ježíš uzdravil syna královského služebníka, uzdravil chromého u rybníka Bethesda... a tak když

uzdravil tohoto a tamtoho, to už není jen tak samo sebou, to nebude jen tak někdo, a co kdyby třeba pomohl i nám. Mohl by nás třeba taky zbavit našich tělesných utrpení. A když si to říká soused a jde, tak já jdu taky.

Jenomže Ježíš vyráží, řečeno dnešním jazykem, mimo civilizaci (což ostatně v tehdejší době v tomto kraji nebylo asi příliš složité). Vyjde na horu a je tam se svými učedníky následován zástupem.

Když čteme ten text, tak jedním dechem s tím, že za ním jde velký zástup a že odcházejí za Ježíšem na horu, dozvídáme se tu, že se to děje v době, kdy „byly blízko židovské svátky velikonoční.“

Vypadá to na první pohled jen jako připomenutí, kde jsme v kalendáři, tedy kde v kalendáři se odehrává tohle **znamení**...

Ale to je přeci divné. Ono to do toho vyprávění tak jakoby nezapadá. Když Ježíš vyjde na horu a usadí se tam se svými učedníky, rozhlíží se... ale právě že **ještě ne**, ještě ne, právě v téhle chvíli, než se Ježíš rozhlédne, se děj na okamžik zastaví. Najednou nám Jan sděluje, že budou židovské Velikonoce. Co tím naznačuje? Co nám chce připomenout?

K čemu nás chce přimět? Abychom se i my rozhlédli. Abychom se rozhlédli po biblických textech a dali si je do souvislosti s tím, co se právě děje.

Když se podíváme směrem do Starého zákona, když si vzpomeneme na knihu Exodus, je tu cesta božního lidu z Egypta, sycení manou, tak podobné tomu, co proběhne tady. (A když k tomu připočteme tu skutečnost, že jsme na hoře, může se nám připomenout i hora Zákona z putování Izraele pouští.)

Podíváme-li se směrem do Zákona Nového, hledíme k Ježíšově oběti, a tak i k našim současným Velikonocům, kdy si Jeho oběť i vzkříšení budeme připomínat. A hledíme k ní nejen kalendářně, ale především duchovně.

Už tady má zazářit něco z těch Velikonoc, kdy On bude říkat: „Vezměte, jezte, to je mé tělo, které se za vás láme. Tento kalich je ta smlouva v mé krvi, která se za vás vylévá.“

Už tady má zazářit něco z těch Velikonoc, kdy On bude obětován jako beránek bez vady a při nichž vstane z mrtvých a přemůže smrt, aby se stal pramenem života věčného pro všechny, kdo v Něho věří. A má to zazářit i do

příšeří našich dnešních dnů a starostí.

Dobrá, to jsme se rozhlédli my. A Ježíš? Když On se rozhlédl a uviděl zástup, začal řešit, co tady, mimo civilizaci, budeme dělat s tím zástupem, aby se mohl najíst? A nedělá to proto, že by si někdo začal stěžovat, že mu kručí v břiše, nebo že by po něm, někdo požadoval nějakou péči nebo že by snad byl pohnut lítostí nad zástupy v téhle situaci. Mnohokrát v evangeliích reaguje Ježíš na to, když ho někdo o něco žádá. Ale tady je to jinak.

Ježíš je hybatelem celé situace. Ježíš ví, co učiní.

Ale jsou s ním přeci také učedníci. Copak oni by s tím navrhli udělat?

„Filipe, kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli?“ A Filip přednáší rozpočet, že kdyby měli 200 denárů (což stejně nemají a kde by tady na té hoře vůbec nějaké jídlo nakoupili...), tedy kdyby měli 200 denárů, že by to stejně nestačilo na to, aby každý dostal aspoň trochu najíst.

Trochu beznadějně, což?

A Ondřej? Ten se snaží poctivě najít řešení: „Podívejte se, je tu chlapec, který má s sebou pět ječných chlebů a dvě rybičky – jenže pro pět tisíc chlapů? To je stejně k ničemu.“ A znovu žádá

naděje na vyřešení problému, na nasycení zástupu.

My tenhle pocit jistě známe, prožíváme ho do dneška a prožíváme ho o to více dnes v dnešní nelehké situaci. Vždyť právě dnes se před námi najednou objevují problémy, nad kterými jen bezmocně rozhodíme rukama a nevíme, co dělat. Vždyť ke všem těm živelním pohromám, chudobě a válkám se přidala pandemie zabíjející tisíce lidí. A není to na druhém konci světa, je to tady u nás mezi námi.

A i dnes létají vzduchem milionové sumy (podobně jako ve Filipově „rozpočtu“) a my koukáme do svých prázdných kapes, a když najdeme nějaký zdroj, je nám jasné, že na řešení problému nestačí (podobně jako v Ondřejově návrhu).

My ale nemůžeme ty věci jen tak smést ze stolu, zejména jde-li o problémy lidí, kteří jsou na cestě za Ježíšem, kteří se blíží a přicházejí do společenství křesťanů se svými problémy a nouzemi... Ježíš nás pozval, my jsme se nechali zaangažovat, a tak smíme slyšet, že

On ví, co chce učinit.

Filip a Ondřej chodili dlouho s Ježíšem. Přesto se v té chvíli nedokázali povznést nad běžná

lidská řešení a vyhlížet s nadějí, která **nevidí**, co učiní Pán Ježíš, **ale** která **věří**. Přesto se dočkali později.

I my smíme zakoušet neočekávaná řešení situací, které se zdají neúnosné, neřešitelné ztracené. Mnozí z nás by mohli mluvit o svém vlastním případu.

A napadá mě, když teď konáme bohoslužby, aniž bychom se k nim mohli osobně sejít, našel se způsob, e-mail, web, online vysílání. A kdo to nemá, tomu můžeme stále aspoň zavolat nebo ho navštívit a donést mu vytištěný text. Možná jsme chvíli váhali, nebo ještě váháme, jak na to, ale učme se od Ježíše.

On ví, co chce učinit.

Ale než se pustí do díla, ještě pověřuje, ještě zaangažuje své učedníky. On pověřuje úkolem učedníky, ať už se dokázali povznést nad obyčejná lidská řešení, nebo ne. **Pověřuje** dnes **nás**, stejně jako své učedníky tenkrát.

V této chvíli (v našem textu) mají zajistit, aby se všichni usadili k jídlu. A ani to není určitě jednoduchý úkol. Zkuste (v pár lidech) posadit několik tisíc lidí tak, aby se mohli najíst. Tím spíš, že pořád netušíte, jak se to může

stát. Nemáme peníze ani potraviny...

Přesto Ježíš rozhýbal velkou akci. Učedníci poslechnou a lidi usadí. Ale hybatelem celé té akce je On, Ježíš, a to je to podstatné. A zase tu máme takovou vsuvku v textu. Někde mezi tím, kdy Ježíš řekl, ať se lidé posadí k jídlu a mezi tím, kdy se chopí těch dvou rybiček a pěti chlebů, najednou se dozvídáme, že tu je spousta trávy.

Jak tohle souvisí s jídlem, jak tohle souvisí s nasycením?

Je to **příslib**, je to **závdavek** toho, co se stane. Rozpomeňte se, vybavte si žalmy a poslouchajte: „Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. Dopřává mi **odpočívání na travnatých nivách**, vodí mě na klidná místa u vod, **naživu mě udržuje**, stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno.“ (Ž 23, 1-3)

A Ježíš sám osobně „**vzal chleby, vzdal díky a rozdíl sedícím**.“ Před chvílí jsem hovořil o výhledu k Velikonocům, tedy i k Večeři Páně a tady jako by zaznívala její předzvěst. A Ježíš rozděljuje chléb i ryby všem, kolik kdo chtěl. Příslib Žalmu 23 je naplněn: „Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek.“

Ježíš proměnil směšnou porci jídla v bohatou hostinu, kdy každý

snědl, kolik chtěl. A to ještě nebylo všechno. Když se nasýtli, řekl svým učedníkům: "Seberte zbylé nalámané chleby, aby nic nepřišlo nazmar!" Sebrali je tedy a naplnili dvanáct košů.

Na začátku jsme se rozhlíželi a směrem do Starého zákona jsme zahlédli Izrael putující, který reptá kvůli jídlu a Hospodin jej nasycuje manou. Oni ji sbírají, nasytí se, ale nemohu jí sbírat víc, než snědí, protože se kazí... Vše v našem textu se odehrává před židovskými Velikonocemi, ve kterých se oslavuje dar many. Hospodin se postará o svůj lid a dá mu jíst.

Ježíš však dává sycení zástupů nový rozměr. Nejen že nasytí zástup ve chvíli potřeby, ale dokonce nařídí, aby bylo sebráno vše, co zbylo. Všechny ty kousky nalámaných chlebů. A co bude sebráno, to se jako mana nezkaží, ale bude i uchováno.

Pošle své učedníky, aby se postarali o pokrm, který on zajistil, aby nic nepřišlo nazmar. Je tu myšleno nejen na tu aktuální chvíli ale i na budoucnost. Dvanáct (číslo plnosti) dvanáct košů nasbíraných kousků chleba je závdavkem plnosti života pro nový Boží lid. Pro ty, kdo uvěřili a uvěří v Ježíše Krista. Pro ty, kdo

se s ním nesetkali při jeho pozemském pobývání, pro ty, kterým odkázal památku svatě Večeře Páně.

Tady by mohl dnešní text i kázání skončit. Slyšeli jsme o bezradnosti Ježíšových učedníků, kterou sami někdy (a právě teď!) zažíváme, ale také o tom, že **Ježíš nachází východiska**, která jsou nad naše chápání. Poznali jsme propojení starozákonních zaslíbení (Ž23) a jejich naplnění Ježíšem v tomto příběhu. Poznali jsme Ježíšovu moc, kterou dostal od Otce, aby konal jeho vůli. Přiblížili jsme se k Velikonocům v lámání chleba a jeho rozdělování.

I zástup, který tam byl nasycen, viděl ta znamení, došlo jim mnohé z toho, co jsme mohli z tohoto textu zaslechnout i my. Oni pochopili, že Ježíš je opravdu ten Prorok, který má přijít na svět.

Jenže ouha. Už od začátku tu bylo semínko problému. Na začátku jsme slyšeli: „Šel za ním velký zástup, **poněvadž viděli znamení**, která činil...“

Ano, oni viděli znamení, viděli, že Ježíš uzdravuje nemocné, a teď viděli to zázračné nasycení, které v jejich očích odpovídalo novému sycení manou. Dali si jedna a jedna dohromady a bylo

jim jasné, že Ježíš je ten očekávaný zachránce. Ten, který jim vyřeší jejich pozemské problémy, a tak je potřeba ho postavit do čela a provolat ho králem Izraele. Domnívali se, že Ježíš jako král jim zajistí dostatek chleba z nebe, že jejich oděv a obuv se nebudou rozpadat stejně jako při putování do země zaslíbené, prostě že to Ježíš vezme pěkně pevně do ruky a rázem vymete ze světa hlad a bídu i nemoci a všechno zlé.

Proto dnešní text končí slovy: „Když Ježíš poznal, že **chtějí přijít a zmocnit se ho**, aby ho provolali králem, odešel opět na horu, zcela sám.“

Ježíš byl od počátku suverénním hybatelem této situace. Nenechá se manipulovat davem. On ví, že cesta, kterou by mu tak rád vybral zástup, není jeho cestou. Proto Ježíš od nich odchází.

Ano, On před nimi utíká. Ale ne snad že by se bál jejich požadavků, toho, že by je nemohl splnit, toho, že by od něj žádali příliš mnoho. On odchází, protože od něj **žádají příliš málo**.

Přímou cestu do slávy krále. Zástupy nepochopily, proč skutečně přišel. Ale Ježíš ví, co je třeba podstoupit pro to, aby nebylo vyléčeno jen pár dalších

lidských neduhů, ale aby přinesl dokonalé vysvobození.

On, Boží Syn, zprostředkovává Boží léčbu, která není zaměřena na povrch, ale dovnitř, tam, kde probíhá smrtelná nemoc hříchu. Bůh dává svého jednorozeného Syna, aby se s hříchem vypořádal, aby lidem nabídl nový život a následně aby jim dal moc Ducha Svatého, v jehož síle budou schopni činit jeho vůli a přemáhat zlo dobrem.

Bratři a sestry, tady na té hoře Ježíš udělal vše pro nasycení zástupů. Přinesl Boží chléb. Stal se hybatelem tam, kde člověk nevěděl, kudy dál.

Stejně tak později na kříži přinesl svou obětí život všem, kdo v něj uvěří.

Ježíš (jim) řekl: "Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mně, nikdy nebude žíznit.

Amen, amen, pravím vám, kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z toho chleba, živ bude na věky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa."

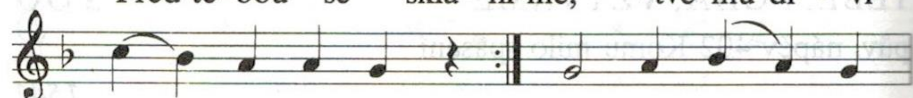
Pomodlíme se.

Pane Ježíši Kriste, děkujeme Ti, že ty sám jsi chlebem života, že nás sytíš každého dne v dobách pohody i v časech nebezpečí, že jsi pro nás na kříži vydobyl věčný život. Amen

Vídeň 1774

1. Te-be, Bo - že, chvá - lí-me, Pa-ne, tvo - ji
Před te-bou se sklá - ní-me, tvé-mu di - ví-

ctí - me sí - lu. Tys od vě - ků
ce se dí - lu.

na vě-ky, Bo - že moc - ný, ve - li - ký!

2. Andělů tě chválí sbor, / serafů a cherubínů, / každý
v světě vzdává tvor / chválu tobě, Hospodinu; / ze všech světa
zní to stran: / Svatý, svatý, svatý Pán!

3. Ctí tě, Otče, na zemi / všichni velicí i malí, / sbor tvůj

s lidmi se všemi / uctívá tě, vroucně chválí; / čest a chválu
přináší / tvému Synu Ježíši.

4. Pane mocný, Bože náš, / ve svém skloň se slitování! / Dle
svých slibů, víme, dáš / svoje nám všem požehnání. / K tobě
duše vzhlížejí, / ty jsi naší nadějí!

Něm. Te Deum – Ign. Franz 1771 / G. A. Molnár 1915

tradicional

Ref. Bůh je zá - ští - ta má, Bůh je zá - ští - ta má, Bůh je

zá - ští - ta má, s ním ne - mu - sí - m se bát. 1. Ne - vím,

co mi zít - ěk ta - jí, stra - sti bez kon - ce se zda - jí, mra - ky

ces - tu za - krý - va - jí, a - le Bůh je spá - sa má. Ref.

2. Každý den od procitnutí
k nové honbě štvát mě nutí,
nikde místa k spočinutí,
jenom v Bohu najdu mír. Ref.

3. Kolem svět se rve a plení,
lidské vztahy zlato mění,
Bože, dej, ať v pokušení
vím, že ty se staráš sám. Ref.

Posila na cestu

podle A. L. Webbera

11

1. K svo - bo - dě je dlou - hé pu - to - vá - ní,
 těž - ké bý - vá zved - nout se a jít. To - lik růz - ných pout, to - lik
 zá - vor v ce - stě brá - ní, jen sám Bůh je u - mí roz - lo - mit.

2. V noci naplněné odhodláním,
 v noci, která je tou poslední,
 beránek a chléb, v ruce hůl a žádné spaní
 za zdmi domů krví značených.

3. Na úsvitu voda staré splaví
 stíny zákeřného otroctví,
 cesta míří dál, celý průvod jde před námi,
 směr udává nám sloup ohnivý.

4. Každý, kdo se dlouhou cestou zná,
 zadarmo se vína napít smí,
 dostává i chléb - novou sílu z Božích dlaní,
 víru, že smrt končí vzkříšením.

Ex 12-13 Neh 9,9-21 Ga 5,1
 (Žd 3,7-4,1 1 K 11,23-25 Iz 55,1-5)

Miroslav Heryán
 upravil Jaromír Plíšek

636

Z TVÉ RUKY, PANE MŮJ

C. Frayssse

Z tvé ru - ky, Pa - ne můj, co dá - váš, chci vzít. Ty
 líp než - li já víš, co mi pro - spí - vá, co pře - bý - vá a schá - zí.
 Z tvé ru - ky, Pa - ne můj, co dá - váš, chci vzít. Ty
 líp než já víš, co ve - de k to - bě blíž. Ha - le - lu - ja.

2. Stůj při mně, když se zdá, / že krátí se den. / Ty líp nežli já / víš, kdy
 se roznívá, / kdy začít má tvé ráno. / Stůj při mně, když se zdá, / že
 krátí se den. / A půjdu-li tmou, / ty uchop ruku mou. / Haleluja.

M. Rejchrt

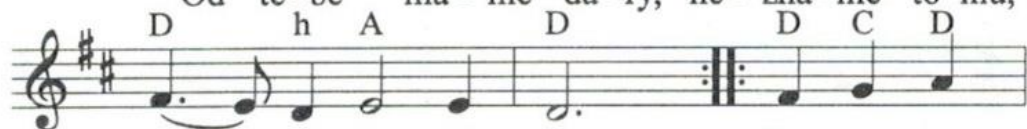
V TOBĚ JE RADOST

649

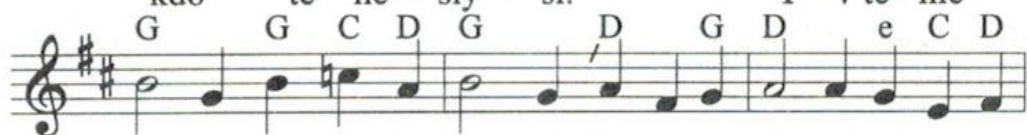
G. Gastoldi 1598

V to-bě je ra - dost, jin - de jen ža - lost, Pa - ne
Od te - be má - me da - ry, ne - zná - mé to - mu,

dra - hý, Je - ží - ši. Zba - vu - ješ
kdo tě ne - sly - ší. I v té - hle

vi - ny, vždy - cky jsi čin - ný. Kdo se ti dá - vá, to - mu zů -
do - bě hle - dí - me k to - bě. Ať u - mí - rá - me, na te - be

stá - vá svo - bo - da ji - stá. Ha - le - lu - ja!
dá - me, Pá - na a Kris - ta. Ha - le - lu - ja!

J. Lindemann 1598 / A. Molnár

I KDYŽ SE ROZCHÁZÍME

685

K. Rommel

I když se roz - chá - zí - me, ty s ná - mi zů - stá -

váš, jak nám jsi slí - bil zdáv - na, ó Pa - ne

náš, jak nám jsi slí - bil zdáv - na, ó Pa - ne náš.

2. |: Tvůj hlas na naší pouti nás dále provází, :| |: i víra když se hroutí, on blíž nám zní. :|
3. |: Tak v síle slova tvého dál každý smíme stát, :| |: v té síle, která chrání jak pevný hrad. :|
4. |: Ten hrad, co skryší skýtá i nám všem bloudícím, :| |: kde rád každého vítáš a jídáš s ním. :|
5. |: I když se rozcházíme, ty vedeš k setkání, :| |: tam, kde tvé světlo září, tvá píseň zní. :|

K. Rommel / Z. Coufal